

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1
E - 35

P. O. Box

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie marec 2014

II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 159/2013
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	3. októbra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu.</p> <p>Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že 27. augusta 2012 bola prokurátorom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, odboru osobitného určenia podaná obžaloba na sťažovateľa pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok podľa § 172 ods. 1 písm. b) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.</p> <p>Konanie sa vedie na okresnom súde. Dňa 10. septembra 2012, teda po 14 dňoch od podania obžaloby, bolo okresným súdom rozhodnuté, že sťažovateľ sa ponecháva vo väzbe, pričom v tomto čase okresný súd nevykonal žiadny úkon smerujúci k tomu, aby sťažovateľ porozumel obžalobe a aby zabezpečil tlmočenie v jeho rodnom – maďarskom jazyku.</p> <p>Okresný súd pribral do konania až 15. októbra 2012 prekladateľa z maďarského jazyka a až 27. decembra 2012, teda až 122. deň od podania obžaloby, sa mohol sťažovateľ prvýkrát oboznámiť s obžalobou v celom rozsahu v jazyku, ktorý je jeho rodným jazykom. Týmto postupom boli podľa sťažovateľa porušené ním označené základné práva okresným súdom, a preto žiadal, aby ústavný súd nálezhodným takto rozhodol:</p> <p><i>„... moje základné právo na tlmočnika podľa čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumiem, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti mne podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu ...v konaní ... porušené, prizná mi primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000 eur, ktoré bude Okresný súd ... povinný vyplatiť mi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a napokon zaviazá Okresný súd ... uhradiť mi na účet môjho právneho zástupcu, K... – advokáti, s. r. o., trovy konania v sume 331,13 eur s DPH, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“</i></p>
ratio decidendi	<p>Právo obvineného na tlmočnika/prekladateľa je jedným zo základných práv zaručených ústavou (čl. 47 ods. 4 ústavy) a dohovorom [čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru]. Ide totiž o postup, ktorý má obvinenému zabezpečiť uplatnenie jeho práv vyplývajúcich z ústavy a dohovoru, ako aj Trestného poriadku a zabrániť mu v porušovaní jeho práv v dôsledku neznalosti jazyka. Právo na (bezplatnú) pomoc tlmočnika/prekladateľa</p>

PREHLAD Č. II/02/2014

je komponentom rovnosti zbraní v trestnom konaní, pretože nedokonale rozumejúci či vôbec nerozumejúci účastník/strana hlavne v postavení obvineného, nemôže argumentovať tak účinne ako prokurátor. V nerešpektovaní tohto práva by dokonca mohla spočívať i nepriama diskriminácia v prístupe k právu na spravodlivý proces na základe jazyka.

Zo súdneho spisu, ktorý si ústavný súd zapožičal, vyplýva, že 10. septembra 2012 sa na okresnom súde konalo neverejné zasadnutie. Na tomto pojednávaní bol sťažovateľ osobne prítomný a bola prítomná aj jeho obhajkyňa, ako aj tlmočník z jazyka maďarského Ing. P. R.

V zápisnici o neverejnom zasadnutí sa uvádza: „Predstúpil obvinený B. K., t. č. vo väzbe, ktorý po zákonom poučení uvádza: *chcem vypovedať k veci, svoje právo odoprieť k veci nevyužívam. Ja sa necítim byť vinný lebo ja som bol požiadaný o skladovanie, nevedel som o aké prostriedky ide, ja som len poznal A. a nikoho iného, nevedel som o pozadí, o tom čo sa dialo...*“

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa, ktoré sa týkajú porušenia označených práv tým, že „10. 9. 2012, teda 14. deň od podania obžaloby, bolo okresným súdom rozhodnuté o mojom ponechaní vo väzbe, pričom v uvedenom čase som nemal k dispozícii obžalobu v maďarskom jazyku“, ústavný súd tieto námietky na základe predmetnej sťažnosti preskúmať nemohol, pretože zo súvisiaceho spisu okresného súdu zistil, že sťažovateľ svoju sťažnosť nepodal v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť 10. septembra 2012, pričom sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená v čase (18. februára 2013), keď už dávno uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto sa ústavný súd už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uplatnených v sťažnosti, teda z dôvodu, že sťažnosť bola podaná oneskorene, nebolo možné sťažnosti v uvedenej časti vyhovieť.

Okrem uvedeného ústavný súd poukazuje aj na to, že ako to vyplýva z predmetnej zápisnice o neverejnom zasadnutí, hoci sťažovateľ 10. septembra 2012 nemal ešte k dispozícii preklad na neho podanej obžaloby, túto skutočnosť ani zásah do základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 4 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru na tomto pojednávaní nenamietal, nevyčerpал prostriedky nápravy, preto pripadalo odmietnutie jeho sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre neprípustnosť.

Nad rámec konštatovaného ústavný súd uvádza, že 12. septembra 2012 okresný súd predložil krajskému súdu súdny spis na rozhodnutie o opravnom prostriedku sťažovateľa – sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu o ponechaní vo väzbe. V tejto sťažnosti sťažovateľ namietal neexistenciu dôvodov jeho väzby, avšak ani v tomto podaní (sťažnosti) nenamietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 47 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru.

Krajský súd 17. septembra 2012 nariadil neverejné zasadnutie, aby rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu, ktorým bol ponechaný vo väzbe, na 25. september 2012, na ktorom uznesení sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Dňa 10. októbra 2012 bol spis vrátený okresnému súdu. Dňa 11. októbra 2012 okresný súd doručoval uvedené uznesenie krajského súdu stranám trestného konania, zároveň upovedomil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o vzatí sťažovateľa – cudzinca – do väzby a o podaní obžaloby na neho, ktoré (upovedomenie) zaslal Veľvyslanectvu Maďarskej republiky v Bratislave.

Opatrením okresného súdu z 15. októbra 2012 okresný súd podľa § 28 ods. 3 Trestného poriadku pribral do trestného konania vedeného pod sp. zn. 30 T/52/2012 prekladateľa z jazyka maďarského PhDr. Š. H., ktorý je zapísaný v zozname prekladateľov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, a uložil mu, aby v lehote 5 dní od doručenia tohto opatrenia vykonal úradný preklad obžaloby z 27. augusta 2012, uznesenia okresného súdu z 10. septembra 2012, uznesenia krajského súdu z 25. septembra 2012, výzvy okresného súdu na predloženie dôkazov.

	<p>Prekladateľ 11. decembra 2012 doručil okresnému súdu preklad obžaloby do jazyka maďarského. Okresný súd preklad obžaloby doručil sťažovateľovi 27. decembra 2012 s výzvou na predloženie dôkazov a nariadil hlavné pojednávanie na 31. január 2013.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľ namietal, že „okresný súd pribral do konania až 15. októbra 2012 prekladateľa z maďarského jazyka, a až 27. decembra 2012, teda až 122. deň od podania obžaloby sa mohol sťažovateľ prvýkrát oboznámiť s obžalobou v celom rozsahu v jazyku, ktorý je jeho rodným jazykom“ a týmto došlo tiež k porušeniu jeho označených práv, ústavný súd poukazuje predovšetkým na to, že na túto časť námietky sťažovateľa sa vzťahuje už čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, toto ustanovenie dohovoru však sťažovateľ nenamietal.</p> <p>Napriek uvedenému ústavný súd preskúmal, či sťažovateľ bol s obžalobou oboznámený včas, aby mal dostatočný čas na prípravu svojej obhajoby na hlavnom pojednávaní. Je nesporné, že okresný súd doručeniu už preloženej obžaloby v okolnostiach danej veci nevenoval dostatočnú pozornosť. Nič totiž nebránilo okresnému súdu, aby napr. už 10. septembra 2012 vydal aj opatrenie na preloženie predmetnej obžaloby. Napriek uvedenému však treba konštatovať, že z ustanovenia čl. 47 ods. 4 ústavy a z čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru nevyplýva v prvom rade to, aby obvinený bol „bez meškania“ oboznámený (v danom prípade navyše vo svojom jazyku) s podanou obžalobou, ale o to, aby bol oboznámený „dostatočne dlho pred“ rozhodnutím o tejto obžalobe.</p> <p>Sťažovateľ dostal preloženú obžalobu 27. decembra 2012, podľa názoru ústavného súdu „dostatočne dlho pred“ hlavným pojednávaním, ktoré bolo vo veci nariadené na 31. január 2013. Napokon sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti ani nenamietal, že by nemal čas pripraviť sa na svoju obhajobu na uvedenom hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na tieto skutočnosti námietkam sťažovateľa nebolo možné vyhovieť ani v tejto časti, pretože obdobie viac ako jedného mesiaca pred hlavným pojednávaním, keď už sťažovateľ mal k dispozícii preklad obžaloby, mu zabezpečilo možnosť účinným spôsobom sa obhajovať.</p> <p>Keďže ústavný súd nerozhodol o porušení označených práv sťažovateľa, bolo bez ďalšieho právneho významu rozhodovať o jeho ďalších návrhoch viažucich sa na vyslovenie ich porušenia.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosti sťažovateľa nevyhovuje.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03 ESEF: Luedicke, Belkacem a Koc v. Nemecko, rozsudok z 28. novembra 1978, Khatchadourian v. Belgicko z 12. januára 2010, T. v. Rakúsko zo 14. novembra 2000</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 403/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>12. decembra 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ (obchodná spoločnosť) namietal porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu.</p> <p>Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu, z jej príloh a obsahu spisu okresného súdu, sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania, v ktorom sa Ing. M. B., M., ako žalobca (ďalej len „žalobca“) návrhom doručeným okresnému súdu 26. júna 2006 domáhal proti nemu vydania tohto rozsudku:</p> <p>«I. Odporca je povinný strpieť, aby navrhovateľ v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku dal na náklady odporcu k dispozícii dvom tuzemským tlačovým agentúram a trom tlačovým periodikám vydávaným v Slovenskej republike, podľa výberu navrhovateľa, na uverejnenie text s názvom „Ospravedlnenie“ v nasledovnom znení: „Odporca sa ospravedľňuje Ing. M. B. za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti, ktorý mu bol spôsobený tým, že dňa 24. 6. 2003 boli v periodickej tlači s názvom Nezávislý denník N., číslo..., na strane 2 a 3 v časti: TÉMA</p>

DŇA, v článku s názvom „Našiel sa podnikateľ Š. v policajnom úkryte!“ uverejnené nasledovné výroky:

- ... Podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi. Objednal si útoky na dvoch spoločníkovi. ...
- ... V skutočnosti ho ukryli policajti pred jeho vlastným spoločníkom M. B. Ten si proti nemu objednal podsvetie! ...
- ... M. B., člena Dozornej rady C., v sobotu 21. júna chytila polícia pri čine. Dolapila ho vo chvíli, keď išiel zaplatiť podsvetiu za objednané služby. Boli dve – ťažká ujma na zdraví jeho spoločníka M. Š. a útok s rovnakými následkami na ďalšieho obchodného partnera, ktoré sú hrubo znevažujúce a osočujúce občianskunosť, dôstojnosť a bezúhonnosť Ing. M. B. II. Odporca je povinný do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť navrhovateľovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu vo výške 5 000 000 Sk (165 969,60 €).»

Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že sťažovateľ uverejnil 24. júna 2003 v denníku N. na strane 2 a 3 rozsiahly článok s názvom „Našiel sa podnikateľ Š. v policajnom úkryte!“ s nadtitulkom „Nezvyčajná policajná akcia. Podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi. Objednal si útoky na dvoch spoločníkovi“ (ďalej len „článok“), ktorého súčasťou boli aj výroky uvedené v petite žaloby.

Sťažovateľ ich uverejnením neoprávnene zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcu, pretože tieto tvrdenia sú nepravdivé, vykonštruované, zavádzajúce a vo vzťahu k žalobcovi znevažujúce, osočujúce a kriminalizujú a škandalizujú žalobcu. Jednotlivé tvrdenia boli prezentované tak, akoby boli pravdivé a nespochybniteľné, hoci pravdivé neboli, sťažovateľ tvrdil o žalobcovi skutočnosti usvedčujúce ho zo spáchania trestnej činnosti a nerešpektoval prezumpciu nevinoty, čím zneužil slobodu prejavu. Uverejnením týchto výrokov sťažovateľom došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti v značnej miere.

Žalobca poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Co 158/97 z 24. júna 1998 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2000 pod R 45/2000, odcitujúc z neho časť právnej vety, podľa ktorej zásah spočívajúci v tvrdení, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti, v podstate zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Text článku znel:

«Našiel sa podnikateľ Š. v policajnom úkryte! Nezvyčajná policajná akcia. Podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi. Objednal si útoky na dvoch spoločníkovi B.– Takéto podrazy medzi podnikateľmi Slovensko ešte nezažilo. Našiel sa M. Š..., predseda Dozornej rady spoločnosti C., bohatý podnikateľ zo Z. Zmizol bez stopy 6. júna. Špekulovalo sa, že ho uniesli, alebo zavraždili. V skutočnosti ho ukryli policajti pred jeho vlastným spoločníkom M. B. Ten si proti nemu objednal podsvetie. M. B., člena Dozornej rady C., v sobotu 21. júna chytila polícia pri čine. Dolapila ho vo chvíli, keď išiel zaplatiť podsvetiu za objednané služby. Boli dve – ťažká ujma na zdraví jeho spoločníka M. Š. a útok s rovnakými následkami na ďalšieho obchodného partnera. Informoval o tom minister vnútra V. P. Minister neprezradil, u koho si M. B. útok objednal a koľko za to zaplatil. Od sobotného zatknutia sa však M. Š. už nemusí ukrývať pod policajnou ochranou. Zmiznutie bohatého... podnikateľa Š., ktorý figuroval v dvadsiatke až tridsiatke firiem, spôsobilo veľký rozruch. V piatok 6. júna sa so svojim šoférom zastavil v motoreste Z. pri T. Odišiel na toaletu a viac ho nikto nevidel. Vtedy sa všetci z jeho okolia obávali najhoršieho. Čo sa skutočne stalo s veľkopodnikateľom, nevedela ani najbližšia rodina. Jeho únos bol tak dobre utajený, že trnavská kriminálka po ňom vyhlásila celoštátne pátranie. „Bola to jediná schodná metóda, akou bolo možné usvedčiť M. B.“, vyhlásil policajný viceprezident J. S. Neobvyklá policajná akcia vyvrcholila zatknutím M. B. M. Š. sa o nebezpečenstve, ktoré mu hrozilo, dozvedel až od policajtov. S fingovaným únosom súhlasil. Š. býval s rodinou v H. na Z., potom v dedinke neďaleko H. na M. Obchodník zo Z. figuroval v dozorných radách alebo ako spoločník vo viacerých firmách na celom Slovensku. Hrozba však prišla z C., o ktoré sa rozpútal konkurenčný boj medzi dvoma skupinami, tzv..., ktorú reprezentoval práve predseda Dozornej rady C. Š. a... Jej záujmy presadzoval zatknutý Š. súper M. B., ktorý figuruje v obchodnom registri vo vyše desiatich firmách. V niektorých aj spolu s „uneseným“ Š. (red, síta, foto J. B., nc).»

Článok bol doplnený fotografiou M. Š. s dieťaťom, motorestu Z., budovy s nápisom „C.“ a rodičov M. Š.

Sťažovateľ sa podanej žalobe bránil okrem poukazu na význam periodickej tlače a jej funkciu v demokratickej spoločnosti tým, že informácie uverejnené v článku boli informáciami, ktoré vyslovili v predchádzajúci deň minister vnútra Slovenskej republiky a viceprezident Policajného zboru na tlačovej konferencii, v článku boli verne reprodukované a navyše, už deň pred uverejnením článku o veci informovali aj elektronické médiá.

Osobitne sťažovateľ poukázal na to, že jeho hodnotiaci úsudok „podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi“ je založený práve na informáciách oficiálne poskytnutých ministrom vnútra Slovenskej republiky a policajným viceprezidentom, ako aj na to, že v článku nebol žalobca označený za vinného zo spáchania trestného činu – sťažovateľom opísané udalosti sú dané bez ohľadu na to, či žalobca bol alebo nebol uznaný vinným zo spáchania trestného činu. Sťažovateľ nesúhlasil ani s výškou náhrady nemajetkovej ujmy a vzniesol i námietku premlčania.

Okresný súd rozsudkom z 13. októbra 2010 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch 2 500 €, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Okresný súd mal za preukázané, že sťažovateľ uverejnil článok obsahujúci výroky uvedené v petite žalobcu 24. júna 2003, ako aj to, že uznesením vyšetrovateľa z 21. júna 2003 bolo rozhodnuté o tom, že sťažovateľ ako obvineného z prípravy trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 7 ods. 1 k § 222 ods. 1 Trestného zákona, avšak toto trestné stíhanie bolo podľa § 188 ods. 1 písm. c) a § 172 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zastavené uznesením okresného súdu zo 7. novembra 2006 v spojení s uznesením krajského súdu zo 7. februára 2007, pretože nebolo preukázané, že skutok spáchal obvinený. Následne generálnym prokurátorom Slovenskej republiky podané dovolanie proti tomuto uzneseniu bolo vzaté späť, čo vzal na vedomie najvyšší súd uznesením z 26. septembra 2007.

Na otázku následkov zásahu okresný súd vypočul ako svedkov MUDr. G. B. (matku žalobcu), Ing. A. S., M. J., Ing. J. C., Ing. L. Ď., JUDr. V. K. a Ing. R. F. a vykonal dôkaz aj oboznámením sa s monitoringom článkov a mediálnych výstupov z iných médií obsahujúcich informácie o téme, ktorá bola predmetom článku.

Okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľ neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu, pokiaľ uverejnil v článku údaje o žalobcovi, že je podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi, že si objednal útoky na dvoch spoločníkov, že si proti spoločníkovi objednal podsvetie, že ho chytila polícia pri čine a dolapila ho vo chvíli, keď išiel zaplatiť podsvetiu za objednanú službu – ťažká ujma na zdraví dvoch osôb.

Okresný súd považoval za nesporné, že článok sa týkal žalobcu – hoci v ňom nebolo uvedené celé meno žalobcu, bol dostatočne identifikovateľný krstným menom a prvým písmenom priezviska, ako aj údajom, že je členom dozornej rady C., a teda aj osoby, ktoré ho vôbec nepoznali, ho mohli identifikovať (napr. už len nahliadnutím do obchodného registra).

To, že informácie uvedené v článku sťažovateľa boli uverejnené už deň predtým v iných médiách, nevyučuje zodpovednosť sťažovateľa za vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu; táto skutočnosť by mohla mať vplyv iba na výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Okresný súd zdôraznil aj to, že žalobca bol síce trestne stíhaný, avšak trestné stíhanie bolo právoplatne zastavené a navrhovateľ nikdy nebol uznaný vinným z opísaného skutku.

Pokiaľ sťažovateľ argumentoval tým, že iba prevzal výroky ministra vnútra Slovenskej republiky a policajného viceprezidenta, v článku informácie neboli podané tomu zodpovedajúcim spôsobom, ani jeden z výrokov nebol prezentovaný ako citácia týchto osôb. Okresný súd ďalej uviedol: „... odporca prezentoval tieto tvrdenia v napadnutom článku ako nesporné skutkové tvrdenia... neuvádzal ani že navrhovateľ je z takéhoto konania podozrivý, resp. obvinený... ale bolo to konštatované ako fakt. Teda článok obsahoval tvrdenia o trestnej činnosti navrhovateľa... tvrdená, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázaná trestná činnosť, je nie len neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti, ale zakladá aj nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Aj keby bolo vecou verejného záujmu sprostredkovať informácie o skutkoch nesúcich znaky trestných činov, ktoré v súvislosti so svojou závažnosťou vzbudzujú oprávnený záujem verejnosti, médiá musia tiež dbať na to, že akákoľvek informácia obsahujúca meno osoby, resp. také identifikačné údaje o tejto

	<p>osobe, na základe ktorých je možné ju spoznať, v akomkoľvek štádiu trestného konania, pokiaľ nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o vine tejto osoby môže predstavovať citeľný zásah do práva tejto osoby na ochranu jej osobnosti, najmä pokiaľ táto osoba nie je osobou verejného záujmu (čo navrhovateľ nebol, aspoň predtým, ako mu bolo vznesené obvinenie, pokiaľ by súd vychádzal z argumentácie odporcu o tom, že za osoby verejného záujmu sa považujú aj osoby obvinené zo spáchania závažných trestných činov).“</p> <p>Hodnotiaci úsudok označujúci žalobcu za podnikateľa s mafiánskymi praktikami nemal svoj skutkový základ a navyše, adjektívum „mafiánsky“ sa spája so slovom „mafia“, ktorá označuje tajnú teroristickú organizáciu, resp. tajný spolok organizujúci nelegálne obchody s drogami, cigaretami, ukradnutými autami, valutami a pod. Vo vzťahu k priznanej výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi okresný súd konštatoval, že zodpovedá preukázaným následkom zásahu, poukázal na obsah jednotlivých výpovedí svedkov (ktorý podrobne analyzoval), ako aj na časový odstup medzi uverejnením článku a podaním žaloby.</p> <p>Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch okresný súd nepovažoval za premlčaný, pretože trojročná premlčacia doba plynúca od uverejnenia článku do podania žaloby neuplynula (článok bol uverejnený 24. júna 2003, žaloba bola okresnému súdu doručená 26. júna 2006, posledný deň trojročnej premlčacej doby pripadol na sobotu a došlo k jej predĺženiu podľa § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka).</p> <p>Žalobu, pokiaľ ide o uloženie povinnosti sťažovateľovi strpieť, aby navrhovateľ v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku dal na náklady odporcu k dispozícii dvom tuzemským tlačovým agentúram a trom tlačovým periodikám vydávaným v Slovenskej republike (podľa výberu navrhovateľa) na uverejnenie text ospravedlnenia uvedeného znenia, okresný súd zamietol s odôvodnením, že takáto forma ospravedlnenia je neprimeraná (ani sťažovateľ bližšie takúto formu ospravedlnenia neodôvodnil a nepreukázal jej primeranosť) – primeraným by bolo uverejnenie ospravedlnenia sťažovateľom v denníku N., čo však žalobca nežiadal a okresný súd bol viazaný jeho návrhom.</p> <p>Proti tomuto rozsudku podali odvolanie sťažovateľ i žalobca.</p> <p>Krajský súd rozsudkom zo 16. januára 2013 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.</p> <p>Podstata sťažnosti sťažovateľa spočíva v jeho výhradách k spôsobu aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti (§ 11 a nasl.) krajským súdom, ktorá podľa presvedčenia sťažovateľa nezodpovedá ich účelu a zmyslu danému základným právom na slobodu prejavu podľa čl. 26 ústavy a čl. 10 dohovoru, a to najmä s ohľadom na ustálenú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach ochrany práva na slobodu prejavu podľa čl. 10 dohovoru a jej jednotlivé závery, na ktoré sťažovateľ v sťažnosti poukázal.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>V rámci kontroly ústavnosti, ktorej bol podrobený označený rozsudok krajského súdu, ústavný súd vychádzal z právnej úpravy týkajúcej sa ochrany osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) a spôsobu jej aplikácie v konkrétnom prípade.</p> <p>Ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka nelimituje súd pri priznaní rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy. Posúdenie týchto okolností ponecháva na úvahu súdu, ktorá však nemôže byť bezbrehá, ale musí spočívať na logických a legitímnych faktoch.</p> <p>Je nepochybné, že mantinely, v rámci ktorých by sa mala pohybovať takáto úvaha súdu, musia byť istým spôsobom dané, pričom táto ich danosť je závislá od individuality každého prípadu a zároveň musí byť podmienená dôvodmi, na ktorých sa priznanie zakladá. To však neznamená, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí mať pre určitý okruh zásahov do práv spojených s ochranou osobnosti taký rozsah, pri iných zase onaký. Podstatná je jedinečnosť prípadu a s tým spojená konkrétna intenzita zásahu a jej následky. Na základe toho potom všeobecný súd rozhodne o návrhu na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za porušenie práv a v odôvodnení svojho rozhodnutia predstaviť dôvody, ktoré ho k vyslovenému záveru viedli.</p> <p>Argumentácia sťažovateľa však smerovala predovšetkým k ústavnej nekonformnosti záveru krajského súdu, pokiaľ ide o odpoveď na otázku, či uverejnenie článku sťažovateľom možno vôbec považovať za neoprávnený zásah sťažovateľa do osobnosti navrhovateľa.</p> <p>Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je sloboda prejavu jedným z neodmysliteľných základov demokratickej spoločnosti a jednou zo základných podmienok pre jej chod a sebauplatnenie jednotlivca. Neaplikuje sa len na myšlienky</p>

alebo informácie, ktoré sú prijímané kladne a považované za neurážlivé a nekonfliktné, ale rovnako aj na tie, ktoré urážajú, pohoršujú alebo znepokojujú. Také sú potreby pluralizmu, tolerancie a liberalizmu, bez ktorých niet demokratickej spoločnosti.

Sloboda prejavu však so sebou prináša i povinnosti a zodpovednosť, a preto podlieha podmienkam a obmedzeniam, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu definovaných legitímnych záujmov, medzi ktoré nepochybne patrí aj ochrana práv a slobôd iných.

Z uvedeného vyplýva, že v prípadoch tvrdeného porušenia základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ústavy a čl. 10 dohovoru rozsudkom všeobecného súdu je potrebné skúmať, či zásah do slobody prejavu sťažovateľa bol ustanovený zákonom, sledoval legitímny cieľ a či bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

V tomto prípade je nepochybné, že krajský súd rozsudkom zo 16. januára 2013 slobodu prejavu sťažovateľa obmedzil, že sa tak stalo na základe zákona a zásah sledoval legitímny cieľ vyjadrený v čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru (ochranu povesti tretích osôb).

Ani sťažovateľ v podanej sťažnosti nespochybňuje to, že zásah do slobody prejavu uložením povinnosti sťažovateľovi zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bol krajským súdom vykonaný na základe zákona a sledoval legitímny cieľ – ochranu práv a slobôd žalobcu, tvrdí však, že v demokratickej spoločnosti nebol nevyhnutý.

Ostáva teda posúdiť, či vydanie rozsudku krajského súdu zo 16. januára 2013 bolo v demokratickej spoločnosti nevyhnutné v záujme dosiahnutia nepochybného legitímneho cieľa ochrany práv a slobôd žalobcu.

Sťažovateľ svoju argumentáciu založil predovšetkým na právnom názore (podporenom odkazmi na judikatúru Európskeho súdu pre ľudského práva), podľa ktorého sa ako vydavateľ periodickej tlače mal plné právo spoliehať na obsah oficiálne vyslovených informácií ministrom vnútra a viceprezidentom Policajného zboru, o ktorých sa súčasne vyjadril, že konkrétne údaje uverejnené v článku sú ich vernou reprodukciou. Za tejto situácie je sťažovateľ presvedčený, že namiesto bolo aj označenie žalobcu identifikovateľným spôsobom, a to najmä s ohľadom na závažnosť témy a okolnosť, že jeho identita už bola odhalená inými médiami.

Z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa ochrany slobody prejavu podľa čl. 10 dohovoru rovnako ako z princípov, na ktoré poukazuje sťažovateľ, vyplýva aj nevyhnutnosť posudzovať novinársky útvar ako celok, pretože iba tak možno zistiť jeho skutočné informačné poslanstvo a iba z takéhoto posúdenia možno urobiť záver o prípadnej nevyhnutnosti obmedzenia práva na slobodu prejavu v demokratickej spoločnosti rozhodnutím súdu v konkrétnom prípade.

Podľa názoru ústavného súdu pri takomto posudzovaní článku možno zistiť, že hoci niektoré jednotlivé uverejnené údaje (časti článku) sú viac či menej totožné s obsahom informácií poskytnutých sťažovateľovi (a iným novinárom) ministrom vnútra a viceprezidentom Policajného zboru, jeho celkové vyznenie predstavuje výrazný posun významu poskytnutých informácií. V takom prípade už uverejnené údaje nemožno považovať za reprodukciu informácií ministra vnútra a viceprezidenta Policajného zboru, ale za vlastný názor novinára.

Podstata veci teda nespočíva v tom, ako sa mylne domnieva sťažovateľ, že by všeobecné súdy popreli jeho právo spoliehať sa na informácie z verejného zdroja bez ich následného overovania, prípadne založili svoje rozhodnutie na preskúmaní pravdivosti údajov poskytnutých sťažovateľovi z verejného zdroja.

Podstata veci spočíva v tom, že neobstojí argument sťažovateľa, podľa ktorého pri šírení informácií poskytnutých z verejného zdroja pre vylúčenie zodpovednosti vydavateľa za ich obsah postačuje verne reprodukovať niektoré vybrané informácie získané z verejného zdroja (vety), ak článok ako celok u priemerného čitateľa mení ich celkové vyznenie. Ospravedlniť zmenu celkového vyznenia novinárskeho útvaru nemožno potom ani odkazom na prípustnú mieru zveličenia alebo provokácie, či potrebu prípustného zjednodušenia.

Ostatne aj všeobecné súdy tento aspekt veci veľmi jasne v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli, keď konštatovali, že „... odporca prezentoval tieto tvrdenia v napadnutom článku ako nesporné skutkové tvrdenia... neuvádzal ani že navrhovateľ je z takéhoto konania podozrivý, resp. obvinený... ale bolo to konštatované ako fakt. Teda

článok obsahoval tvrdenia o trestnej činnosti navrhovateľa...“.

K tomu možno doplniť, že za podstatné je potrebné považovať práve to, že z článku čitateľ nemôže zistiť, že tvrdenia ministra vnútra a policajného viceprezidenta sa vzťahujú na štádium trestného konania, keď žalobca bol iba obvinený z trestného činu, nebol právoplatne za čin odsúdený a v čase uverejnenia článku nebolo ani zrejme, či sa trestné konanie skončí právoplatným uznaním jeho viny alebo inak.

Naopak, článok vyznieva tak, akoby bolo preukázané, že sťažovateľ sa činu dopustil, bol už z jeho spáchania usvedčený (napr. veta „Bola to jediná schodná metóda, akou bolo možné usvedčiť M. B.“). Tvrdenia v ňom sú formulované kategoricky, nepripúšťajú pochybnosť o celkovom výsledku trestného stíhania žalobcu („objednal si útok“; „išiel zaplatiť za objednané služby“; „útok si objednal a koľko za to zaplatil“ atď.).

Ústavný súd je toho názoru, že v danom prípade nebola dôsledne rešpektovaná povinnosť médií podávať informácie presné a dôveryhodné v súlade s novinárskou etikou. Článok sťažovateľa by tejto požiadavke zodpovedal iba v prípade, ak by poskytol objektívnu informáciu o stave trestného stíhania sťažovateľa.

O tom, že médiá podcenili povinnosť podávať (hoci na základe údajov získaných z verejného zdroja) presné informácie, svedčí nakoniec práve to, že trestné stíhanie žalobcu bolo neskôr zastavené a žalobca nikdy nebol uznaný zo skutku vinným. Článok by zodpovedal požiadavkám kladeným na prácu novinára práve vtedy, ak by z neho čitateľ mohol ako jednu z informácií zistiť i to, že jednou z možností, ako sa v článku opísaná trestná vec skončí, je i možnosť, ktorá nakoniec nastala.

Za tejto situácie sťažovateľ potom nesprávne vníma aj význam uvedenia identifikačných údajov žalobcu ako okolnosti, ktorú všeobecné súdy považujú za neoprávnenú, hoci judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva dospieva k záveru, že identifikovateľné označenie osoby podozrivej zo spáchania trestného činu je zásadne prípustné. Ak by článok sťažovateľa obstál pokiaľ ide o tvrdenia z hľadiska ich pravdivosti a hodnotiace úsudky z hľadiska ich primeranosti (logickej i výrazovej), iba uverejnenie údajov identifikujúcich žalobcu by nebolo okolnosťou, ktorá by odôvodňovala obmedzenie slobody prejavu sťažovateľa.

Na týchto záveroch nemôže nič zmeniť ani závažnosť témy článku či okolnosť, že identita žalobcu už bola odhalená.

Pre úplnosť ústavný súd považuje za potrebné dodať, že osoba obvinená z trestného činu sa vznesením obvinenia skutočne stáva osobou verejného záujmu, pričom patrí do tej skupiny týchto osôb, ktorých zaradenie je odôvodňované ich vlastným konaním. Miera jej povinnosti tolerancie voči kritike je však výrazne menšia než u iných osôb verejného záujmu, nižšia než u osoby odsúdenej. Je to dané tým, že aj novinár musí neustále brať do úvahy princíp prezumpcie neviny a skutočnosť, že obvineného nemožno považovať za páchatel'a trestného činu, pričom stále nie je vylúčené, že jeho trestné stíhanie sa skončí inak než právoplatným odsúdením. Okolnosť, či žalobca v tejto veci bol alebo nebol osobou verejného záujmu, a miera jeho povinnej tolerancie ku kritike má v tejto veci význam iba vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku („podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi“).

Pokiaľ sťažovateľ namietal neproporcionálnosť uloženej náhrady nemajetkovej ujmy (2 500 €) k následkom neoprávneného zásahu, ústavný súd zastáva názor, že následky zásahu na osobnosti žalobcu boli v tomto prípade v potrebnej miere preukázané dôkazmi, na ktorých obsah krajský súd a okresný súd poukázali (najmä výsluch jednotlivých svedkov podrobne analyzovaný okresným súdom).

Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, na zaplatenie ktorej bol sťažovateľ zaviazaný, nie je sankciou, ktorá by mohla byť hodnotená ako iná než nevyhnutná v demokratickej spoločnosti. Do úvahy je potrebné vziať i to, že uverejnené údaje na adresu žalobcu majú charakter extrémne závažných tvrdení. Pre posúdenie proporcionality zásahu do slobody prejavu treba za významné posudzovať i to, uložením akej povinnosti bola sloboda prejavu obmedzená. Ako je zrejme v tomto prípade, napadnutým rozsudkom všeobecného súdu nedošlo k uloženiu neprimeranej či neobvykle vysokej povinnosti na peňažné plnenie.

Všeobecné súdy vo veci sťažovateľa zjavne vykonali porovnanie oboch ústavou chránených hodnôt, čo vyplýva z odôvodnenia ich rozhodnutí. Ich záver vyplývajúci z ich porovnávaní nie je arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený, a tak súčasne ústavne neutržateľný, a preto ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať. Iba to, že sťažovateľ

	<p>sa nestotožňuje so závermi krajského súdu, ešte nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.</p> <p>S ohľadom na všetky uvedené významné dôvody dospel preto ústavný súd k záveru, že namietaný rozsudok krajského súdu zo 16. januára 2013 zasiahol do slobody prejavu sťažovateľa spôsobom, ktorý je v demokratickej spoločnosti nevyhnutný na ochranu práv a slobôd iných, v tomto prípade žalobcu.</p> <p>Ústavný súd nezistil ani to, že by aplikované ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka boli vyložené krajským súdom v rozpore s ich účelom a zmyslom vnímaným v kontexte základného práva sťažovateľa na slobodu prejavu.</p> <p>Z uvedeného je zrejmé, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu k porušeniu označených práv sťažovateľa nedošlo. Keďže ústavný súd nerozhodol o porušení označených práv sťažovateľa, bolo bez ďalšieho právneho významu rozhodovať o jeho ďalších návrhoch viažucich sa na vyslovenie ich porušenia.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom krajského súdu porušené nebolo.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Ústavný súd SR: III. ÚS 238/08

spisová značka	II. ÚS 593/2012
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	10. decembra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd -postupom okresného a krajských súdov</p> <p>čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky</p> <p>čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd -uznesením krajského súdu</p>
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote postupom okresného súdu v exekučnom konaní, postupom Krajského súdu v Košiciach v obchodnoprávných konaniach a postupom Krajského súdu v Prešove v odvolacom exekučnom konaní, ako aj porušenia základného práva na vlastníctvo a jeho ochranu a základného práva na spravodlivé súdne konanie a práva na spravodlivý proces uznesením Krajského súdu v Prešove.
ratio decidendi	<p>K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu.</p> <p>Keďže sa sťažovateľ v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, do úvahy pripadlo v danom štádiu konania nevyhovenie ústavnej sťažnosti v tejto časti, ktorou sťažovateľ namietal zbytočné prieťahy v konaní vedenom na okresnom súde.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že doterajšia dĺžka tohto konania nebola závislá od jej právnej alebo skutkovej zložitosti, pričom ani predseda Krajského súdu KE vo svojom vyjadrení nenamietal zložitosti tejto veci.</p> <p>2. Využitím práv na podanie opravných prostriedkov sťažovateľ neprispel svojím správaním k zbytočným prieťahom v konaní, avšak musel si byť vedomý toho, že tým prirodzene dochádza k oddialeniu rozhodnutia v jeho veci.</p> <p>3. Celkové trvanie tohto konania, najmä od 16. februára 2007, keď odporca podal</p>

návrh na zrušenie platobného rozkazu vydaného 1. júla 1997 z dôvodu, že mu toto rozhodnutie nebolo doručené do vlastných rúk, teda trvanie tohto konania už viac ako 6 rokov je už samo osebe neprimerané.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že doterajšia dĺžka tohto konania nebola závislá od jej právnej alebo skutkovej zložitosti, pričom ani predseda Krajského súdu KE vo svojom vyjadrení nenamietal zložitost' tejto veci.

2. Využitím práv na podanie opravných prostriedkov sťažovateľ neprispel svojím správaním k zbytočným prieťahom v konaní, avšak musel si byť vedomý toho, že tým prirodzene dochádza k oddialeniu rozhodnutia v jeho veci.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v napadnutom konaní a predovšetkým poukazuje na to, že celkové trvanie tohto konania, najmä od 16. februára 2007, keď odporca podal návrh na zrušenie platobného rozkazu vydaného 1. júla 1997 z dôvodu, že mu toto rozhodnutie nebolo doručené do vlastných rúk, teda trvanie tohto konania už viac ako 6 rokov je už samo osebe neprimerané. Ďalej možno konštatovať, že krajský súd bol v predmetnej veci nečinný aj od 24. novembra 2010 do 13. novembra 2012. Krajský súd teda počas takmer dvoch rokov nevykonával vo veci žiadne úkony alebo vykonával neefektívne úkony, ktoré nesmerovali k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v danej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove

Postup Krajského súdu v PO v namietanom konaní sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje žiadnymi prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Obdobie od 6. februára 2012 do 16. mája 2012 (tri mesiace), ktoré Krajský súd PO potreboval na rozhodnutie v danej veci, bolo skutočne krátke a ešte ho nemožno považovať za porušenie práva sťažovateľa garantovaného v citovanom článku ústavy a dohovoru, preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Prešove

Z obsahu sťažnosti ústavný súd ustálil, že sťažovateľ nenamieta ani tak proti nedostatočnému odôvodneniu uznesenia Krajského súdu PO ako skôr proti jeho právnomu názoru, pretože považuje za minimálne predčasné, aby bez vyriešenia esenciálnej otázky, či „odpory odporce proti platebným rozkazom boli podané včas či opoždene“, riešil krajský súd PO „v roce 2012 následnou otázkou v exekučním řízení komu vlastně má připadnout výtěžek z rozvrhu dražby z roku 2004 a zda exekuční titul, tedy platební rozkaz ... z 27. 6. 1997 zanikl či nezanikl podáním odporu“, a práve týmto nesprávnym postupom a výkladom malo byť zasiahnuté do označených práv sťažovateľa.

Právnu argumentáciu krajského súdu v napadnutom uznesení Krajského súdu PO považuje ústavný súd za ústavne korektnú. V žiadnom prípade ju preto nemožno označiť za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom Krajského súdu PO nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad Krajským súdom PO takéto nedostatky nevykazuje, a preto nebolo možné sťažnosti v tejto časti vyhovieť.

Ústavný súd rozhodol tak, že Krajský súd v Košiciach v namietaných konaniach

	<p>porušil základné právo sťažovateľa aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</p> <p>Krajskému súdu v namietaných konaniach prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 500 €.</p> <p>Sťažnosti sťažovateľa vo zvyšnej časti nevyhovuje.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***
spisová značka	II. ÚS 432/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	15. januára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv v konaniach vedených okresným súdom a krajským súdom.</p> <p>Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin lúpeže spáchaný organizovanou skupinou podľa § 11 ods. 3 a § 188 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona, a to na základe uznesenia o vznesení obvinenia okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície z 21. novembra 2012.</p> <p>Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu z 23. novembra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu z 30. novembra 2012 z dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynúť od 20. novembra 2012.</p> <p>Sťažovateľ žiadosťou z 15. apríla 2013 požiadal o prepustenie z väzby. Žiadosť adresoval okresnej prokuratúre (ďalej len „prokurátor“). Žiadosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 23. apríla 2013. Dňa 7. mája 2013 bolo sťažovateľovi doručené stanovisko prokurátora z 30. apríla 2013, podľa ktorého jeho žiadosti o prepustenie z väzby nevyhoveli, a preto ju postúpil okresnému súdu na rozhodnutie. O tejto žiadosti sťažovateľa ku dňu datovania sťažnosti (13. augusta 2013) nebolo vôbec rozhodnuté.</p> <p>Dňa 15. mája 2013 podal prokurátor okresnému súdu návrh na predĺženie lehoty trvania väzby. Okresný súd spojil na spoločné konanie rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 s rozhodovaním o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby. Uznesením okresného súdu z 29. mája 2013 bolo rozhodnuté tak, že sa v prípade sťažovateľa predlžuje lehota väzby do 20. septembra 2013, pričom podľa § 80 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Trestného poriadku sa nenahrádzajú dôvody väzby u sťažovateľa prijatím písomného sľubu, ale ani dohľadom mediačného a probačného úradníka.</p> <p>Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že termín výsluchu týkajúci sa jeho žiadosti o prepustenie z väzby bol síce stanovený na 29. máj 2013, kedy sa aj uskutočnil, avšak okresný súd o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vôbec nerozhodol, iba na začiatku výsluchu sudca položil sťažovateľovi otázku, či trvá na podanej žiadosti, čo sťažovateľ výslovne potvrdil. Výrok okresného súdu o tom, ako rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, v uznesení absentuje a v nadväznosti na to absentuje aj poučenie obvineného (sťažovateľa) o opravnom prostriedku v súvislosti s touto žiadosťou.</p> <p>Sťažovateľ podotýka, že vzhľadom na spojenie konania o žiadosti o prepustenie z väzby s konaním o návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby bolo povinnosťou okresného súdu v poučení o opravnom prostriedku uviesť, že kým sťažnosť proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty trvania väzby možno podať len ihneď po vyhlásení uznesenia, proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby možno podať sťažnosť v lehote 3 dní od oznámenia uznesenia.</p>

Okresný súd nielen nerozhodol samostatným výrokom o žiadosti sťažovateľa, ale navyše nariadil termín jeho výsluchu k žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 po viac ako jednom mesiaci od podania žiadosti sťažovateľa, a to až na 29. máj 2013, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby.

Proti uzneseniu okresného súdu z 29. mája 2013 podal sťažovateľ hneď po vyhlásení uznesenia sťažnosť, ktorú potom odôvodnil písomným podaním z 30. mája 2013, pričom uvedené skutočnosti v dôvodoch sťažnosti namietol.

Uznesením krajského súdu zo 14. júna 2013 bola sťažnosť podaná sťažovateľom zamietnutá. Ani krajský súd nevykonal nápravu a nerozhodol o uplatnených procesných právach sťažovateľa. Napriek tomu, že krajský súd vo svojom uznesení uviedol dôvody sťažnosti podanej sťažovateľom týkajúce sa okrem iného aj rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, nezaujal k týmto skutočnostiam žiadne stanovisko a absolútne sa k tomu nevyjadril. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 8. júla 2013.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd nariadil termín rozhodnutia o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na 29. máj 2013, teda po viac ako jednom mesiaci od odovzdania žiadosti na poštovú prepravu, pričom o žiadosti dosiaľ nebolo vôbec rozhodnuté. Už stanovenie termínu výsluchu po jednom mesiaci nezodpovedá požiadavke neodkladného a urýchleného rozhodnutia o väzbe, čím okresný súd porušil čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

Následne okresný súd a aj krajský súd porušili právo sťažovateľa na rozhodnutie o ním uplatnených procesných právach, pretože o jeho žiadosti o prepustenie vôbec nerozhodli. Rozhodlo sa totiž len o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby. Preto je sťažovateľ toho názoru, že došlo k porušeniu jeho práva na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj jeho práva na rozhodnutie o ním uplatnených procesných právach. Sťažovateľ osobitne zdôrazňuje, že vzhľadom na spojené konanie o jeho žiadosti a o návrhu prokurátora nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti, ale tiež mu nebolo dané správne poučenie o práve podať opravný prostriedok, a to vo vzťahu k rozhodnutiu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

V danom prípade išlo o dve samostatné konania o väzbe, o ktorých sa malo samostatne rozhodnúť, a nebolo možné ich vzájomne zamieňať s prihliadnutím na skutočnosť, že sa tieto konania spravujú samostatným režimom. Keďže krajský súd k týmto skutočnostiam nezaujal žiadne stanovisko, podľa názoru sťažovateľa ani ústavný súd nemôže skonštatovať (a nahradiť tak chýbajúce úvahy okresného súdu a krajského súdu), že rozhodnutím o predĺžení lehoty trvania väzby sa v podstate rozhodlo aj o jeho žiadosti o prepustenie z väzby a že takýto postup zodpovedá materiálnemu chápaniu ochrany práv sťažovateľa. Ani za takéhoto stavu, keď rozhodnutie o väzbe nadobudlo právoplatnosť 14. júla 2013, nemožno považovať konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby za urýchlené.

Podľa sťažovateľa vzhľadom na to, že v odôvodnení uznesenia krajského súdu absentuje stanovisko jednak ku skutočnostiam týkajúcim sa lehoty stanovenia výsluchu sťažovateľa k jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ale tiež k tomu, že o žiadosti nebolo vôbec rozhodnuté, ide o nepreskúmateľné rozhodnutie, ktoré nedalo odpoveď na podstatné námietky sťažovateľa uvedené v jeho riadnom opravnom prostriedku.

Zo žiadosti obhajcu sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 adresovanej prokurátorovi vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa chýbajú akékoľvek dôkazy, ktoré by preukazovali spáchanie trestného činu, za ktorý je trestne stíhaný, pričom podrobne analyzuje existujúci stav dokazovania. Alternatívne, pre prípad, že by boli dôvody väzby dané, sťažovateľ navrhuje, aby sa rozhodlo o nahradení väzby písomným sľubom sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku alebo dohľadom mediačného a probačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zo zápisnice okresného súdu o výsluchu sťažovateľa a ďalších obvinených z 29. mája 2013 vyplýva inter alia, že osobne prítomný sťažovateľ vyhlásil, že trvá na podanej žiadosti o prepustenie z väzby a žiada, aby okresný súd o nej rozhodol. V súvislosti s návrhom prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby odkázal na vyjadrenie, ktoré prednesie jeho obhajca.

Obhajkyňa sťažovateľa taktiež zotrvala na podanej žiadosti o prepustenie sťažovateľa z väzby a pre prípad, že by okresný súd zistil existenciu dôvodov väzby, predložila písomný sľub sťažovateľa na nahradenie dôvodov väzby. Navrhuje

aj nahradenie väzby dohľadom mediačného a probačného úradníka. Po prerušení výsluchu na účely vyhotovenia rozhodnutia o 11.30 h bolo o 13.00 h vyhlásené uznesenie, ktorým bola väzba sťažovateľa predĺžená do 20. septembra 2013, pričom podľa § 80 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Trestného poriadku sa nenahradili dôvody väzby sťažovateľa prijatím písomného sľubu, ale ani dohľadom mediačného a probačného úradníka.

Zápisnica o výsluchu obsahuje popri výroku aj úplné písomné odôvodnenie vyhláseného uznesenia, z ktorého vyplýva, že podľa názoru okresného súdu „*Vzhladom k tomu, že sudca pre prípravné konanie nezistil výnimočné okolnosti, rozhodol o neprijatí sľubu a nemožnosti nahradenia väzby dohľadom mediačného a probačného úradníka u obvinených V., U., M. a vzhladom k tomu, že rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby u obv. M., kde sa vysporiadal aj s dôvodmi väzby konštatoval, že dôvody väzby sú dané, v tomto rozhodnutí je obsiahnutá aj žiadosť o prepustenie z väzby.*“.

Podľa poučenia proti uzneseniu môže prokurátor a obvinený podať sťažnosť hneď po vyhlásení uznesenia. Po vyhlásení uznesenia a po poučení o práve podať sťažnosť bola zápisnica o výsluchu spolu s vyhláseným uznesením doručená krátkou cestou prokurátorovi, obhajcom a obvineným. Na to sťažovateľ vyhlásil, že poučeniu porozumel s tým, že podáva sťažnosť.

Z dôvodov sťažností podaných obhajcom sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 29. mája 2013 spísaných 30. mája 2013, ktoré si ústavný súd zadovážil, vyplýva inter alia, že „*Osobitne napádam postup okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 15. 04. 2013, ktorá bola odoslaná na poštovú prepravu dňa 23. 04. 2013. Výjadrenie prokurátora mi bolo doručené dňa 07. 05. 2013. Súd spojil na spoločné konania rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby s rozhodovaním o predĺžení lehoty trvania väzby, avšak súd o žiadosti dňa 29. 05. 2013 vôbec nerozhodol. Súd vytýčil termín výsluchu obvineného o žiadosti o prepustenie z väzby obv. M. po viac ako jednom mesiaci na prvom stupni (29. 05. 2013), čím bolo porušené právo obv. na rozhodnutie o zákonnosti väzby urýchlene, bez zbytočných prieťahov podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 1 ústavy.*“.

Z uznesenia krajského súdu vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu z 29. mája 2013. Podľa názoru krajského súdu bolo potrebné stotožniť sa so závermi analýzy okresného súdu. Navyše je podstatné, že je potrebné vytvoriť dostatočný časový priestor na znalecké skúmanie zaistenej výpočtovej techniky a mobilných telefónov, ktoré nebolo dosiaľ vzhladom na ich rozsiahlosť a počet ukončené.

Podľa zistenia ústavného súdu žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 bola okresnému súdu predložená prokurátorom 3. mája 2013.

Zo spisu okresného súdu, s obsahom ktorého sa ústavný súd oboznámil, vyplývajú inter alia tieto skutočnosti:

Z predkladacej správy okresného súdu zo 4. júna 2013 vyplýva, že spis spolu so sťažnosťou podanou sťažovateľom a ďalšími obvinenými proti uzneseniu okresného súdu z 29. mája 2013 boli predložené krajskému súdu na rozhodnutie o podaných sťažnostiach 4. júna 2013.

Z písomného vyhotovenia uznesenia krajského súdu zo 14. júna 2013 (z dátumovej pečiatky podateľne okresného súdu) vyplýva, že písomné vyhotovenie uznesenia spolu so spisom boli krajským súdom vrátené okresnému súdu 1. júla 2013.

Uznesenie krajského súdu zo 14. júna 2013 bolo sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené okresným súdom 8. júla 2013.

Zo zápisnice okresného súdu o výsluchu obvinených z 11. septembra 2013 vyplýva, že uznesením z toho istého dňa lehota trvania väzby sťažovateľa nebola predĺžená.

Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí krajského súdu z 18. septembra 2013 vyplýva, že uznesenie okresného súdu z 11. septembra 2013 bolo zrušené a väzba sťažovateľa bola predĺžená do 20. decembra 2013.

Z návrhu prokurátora z 20. novembra 2013, ktorý ústavnému súdu poskytol právny zástupca sťažovateľa, vyplýva, že požiadal okresný súd o predĺženie väzby sťažovateľa o ďalšie dva mesiace.

Zo zápisnice okresného súdu zo 4. decembra 2013, ktorú ústavnému súdu poskytol právny zástupca sťažovateľa, vyplýva, že uznesením z toho istého dňa bola lehota trvania väzby sťažovateľa predĺžená do 20. februára 2014.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že uznesením krajského súdu z 19. decembra 2013 bolo uznesenie okresného súdu zo 4. decembra 2013 zrušené a sťažovateľ bol prepustený

ratio decidendi	<p>z väzby.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj jeho práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s právom na zákonné a preskúmateľné rozhodnutie v konaní vedenom krajským súdom</p> <p>Sťažovateľ zdôrazňuje, že hoci vo svojej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu z 29. mája 2013 výslovne namietal, že okresný súd nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013, keďže podľa jeho názoru rozhodol iba o návrhu prokurátora na predĺženie väzby, krajský súd sa s touto jeho námietkou vôbec nezaoberal a nevysporiadal, pretože sa obmedzil iba na to, že obsah námietky oboznámil v rámci zhrnutia argumentov uvádzaných v podanej sťažnosti.</p> <p>Krajský súd je toho názoru, že sťažovateľ právom vytýka, že sa krajský súd náležite nevysporiadal s dôvodmi sťažnosti, a to v časti súvisiacej s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013. Preto navrhuje sťažnosti v tejto časti vyhovieť.</p> <p>Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu z 29. mája 2013 inter alia namietal, že okresný súd nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013, keďže podľa jeho názoru rozhodol iba o návrhu prokurátora na predĺženie väzby, bolo povinnosťou krajského súdu sa touto námietkou zaoberať a vysporiadať, pretože mala zásadný význam. Krajský súd sa však touto námietkou vôbec nezaoberal, a to aj napriek tomu, že ju uviedol v rámci oboznámenia obsahu podanej sťažnosti.</p> <p>Možno konštatovať, že nezaujatie žiadneho stanoviska k námietke, podľa ktorej sa nerozhodlo o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ale len o návrhu prokurátora na predĺženie väzby, znamená zjavnú neodôvodnenosť uznesenia krajského súdu.</p> <p>Na uvedenom zásadnom závere nič nemení skutočnosť, že krajský súd v konaní vedenom ústavným súdom doplnil chýbajúcu argumentáciu v tom zmysle, že rozhodnutie o návrhu prokurátora na predĺženie väzby obsahuje v sebe zároveň aj rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Takýmto spôsobom nie je možné nedostatok odôvodnenia uznesenia krajského súdu zhojiť, pretože k nemu došlo mimo procesnoprávne vymedzeného kontradiktórneho rámca opravného konania.</p> <p>Keďže bolo úlohou krajského súdu vysporiadať sa s ďalšou námietkou sťažovateľa, podľa ktorej nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013, vzhľadom na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy neprichádza do úvahy, aby o tejto námietke sťažovateľa (týkajúcej sa porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru v súvislosti s nerozhodnutím o žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013) konal a rozhodoval ústavný súd.</p> <p>Treba poukázať na ustanovenie § 76 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodne o väzbe alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní; nadriadený súd rozhodne do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo lehoty, ktorá sa má predĺžiť, inak predseda senátu nadriadeného súdu prepustí obvineného z väzby na slobodu písomným príkazom, ktorý musí byť primerane odôvodnený.</p> <p>Predĺžiť lehotu väzby možno len vtedy, ak návrh podľa odseku 2 bol podaný včas a ak nebolo možné pre obtiažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Predĺženie lehoty väzby môže trvať až sedem mesiacov, lehota väzby v prípravnom konaní však nesmie presiahnuť dĺžku podľa odseku 7. Pri späťvzati návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby sa postupuje primerane podľa § 72 ods. 3.</p> <p>Keďže ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu, nové rozhodnutie o sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu už nemôže byť vydané do 20. júna 2013, kedy sa skončila základná lehota väzby sťažovateľa v rámci prípravného konania. Preto už neprichádza do úvahy, aby krajský súd znova konal a rozhodoval o návrhu</p>
-----------------	--

prokurátora na predĺženie väzby sťažovateľa.

Vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu konania vedeného ústavným súdom došlo uznesením krajského súdu z 19. decembra 2013 k prepusteniu sťažovateľa z väzby, neexistuje už potreba rozhodovať o návrhu sťažovateľa, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu prepustiť ho z väzby. Zároveň je táto skutočnosť ďalším dôvodom, ktorý vylučuje možnosť a potrebu vrátiť vec na ďalšie konanie krajskému súdu. Keďže sťažovateľ bol už z väzby prepustený, nie je už možné ďalej posudzovať dôvodnosť trvania jeho väzby, a to či už na základe žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, alebo na základe návrhu prokurátora na predĺženie väzby. O väzbe totiž možno rozhodovať iba pro futuro, nie teda za dobu minulú.

Napokon v súvislosti s **námietkou sťažovateľa o porušení čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 37 ods. 3 listiny** tým, že 14. mája 2013 mal byť sudca pre prípravné konanie prokurátorom informovaný, že vo veci nebude ešte podaná obžaloba, ale návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, čo treba podľa sťažovateľa považovať za porušenie zásady rovnosti strán trestného konania, prichodí uviesť, že týmto namietaným porušením práv sa ústavný súd nemohol zaoberať. Rozsah jeho prieskumnej právomoci bol totiž vymedzený uznesením č. k. II. ÚS 432/2013-14 z 12. septembra 2013, ktorým bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. Námietku porušenia čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 37 ods. 3 listiny uplatnil sťažovateľ až v replike zo 14. novembra 2013, teda až potom, ako rámeč konania bol s konečnou platnosťou definovaný.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj jeho práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 v konaniach vedených okresným súdom a krajským súdom

Sťažovateľ je presvedčený, že konanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby v spojení s konaním o návrhu prokurátora na predĺženie väzby nezodpovedalo ústavným kritériám. Okresný súd a krajský súd sú toho názoru, že konali a rozhodli v primeraných lehotách.

Z pohľadu ústavného súdu sa zo skutkového hľadiska javí ako podstatné, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 adresovaná prokurátorovi a odovzdaná na poštovú prepravu 23. apríla 2013 bola prokurátorom doručená okresnému súdu 3. mája 2013. Tento časový moment treba považovať za relevantný z hľadiska posudzovania rýchlosti konania vedeného všeobecnými súdmi.

Predchádzajúce obdobie, po ktoré rozhodoval o žiadosti prokurátor, nemožno považovať za relevantné, pretože sťažovateľ rýchlosť rozhodovania o väzbe zo strany prokurátora v podanej sťažnosti nenamietal. Okresný súd o žiadosti sťažovateľa konal a rozhodol 29. mája 2013 (pričom podľa vlastného názoru konal zároveň tak o návrhu prokurátora na predĺženie väzby, ako aj o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby). Spis okresného súdu bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku sťažovateľa a ďalších obvinených 4. júna 2013.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že konanie na okresnom súde trvalo od 3. mája 2013 do 4. júna 2013, teda 1 mesiac a 1 deň.

Konanie o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa vedené krajským súdom trvalo od 4. júna 2013 (keď bol spis okresného súdu spolu s opravnými prostriedkami sťažovateľa a ďalších obvinených predložený na rozhodnutie) a pokračovalo neverejným zasadnutím zo 14. júna 2013, na ktorom bolo rozhodnuté o opravnom prostriedku. Napokon k písomnému vyhotoveniu uznesenia krajského súdu a k vráteniu spisu okresnému súdu došlo 1. júla 2013.

Možno konštatovať, že opravné konanie na krajskom súde trvalo od 4. júna 2013 do 1. júla 2013, teda 27 dní.

Napokon po vrátení spisu okresnému súdu 1. júla 2013 došlo k doručovaniu uznesenia krajského súdu, pričom uznesenie bolo sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené 8. júla 2013, čo znamená, že táto fáza konania realizovaná okresným súdom trvala 8 dní.

Celková doba konania na oboch stupňoch bola 2 mesiace a 5 dní (od 3. mája 2013 do 8. júla 2013).

Podľa názoru ústavného súdu treba považovať tak celkovú dobu konania,

	<p>ako aj konanie na jednotlivých stupňoch všeobecných súdov za neprimerane dlhé. V oboch prípadoch sa konalo približne po dobu jedného mesiaca, ktorú by bolo možné považovať za primeranú za celé dvojstupňové konanie, nie však za konanie iba na jednotlivom stupni. Výnimku tvorí časť konania vedeného okresným súdom od 1. júla 2013 do 8. júla 2013, teda konečná fáza doručovania uznesenia krajského súdu. Túto dobu treba považovať za primeranú.</p> <p>Na uvedených záveroch nič nemení tvrdenie predsedu krajského súdu, podľa ktorého 14. mája 2013 potom, ako bol sudca pre prípravné konanie informovaný prokurátorom, že vo veci nebude ešte podaná obžaloba, ale návrh na predĺženie lehoty väzby, sudca pre prípravné konanie zrušil termín výsluchu sťažovateľa určený na 15. máj 2013, keďže o väzbe rozhoduje vždy ten súd, ktorého príslušnosť je daná podľa štádia, v ktorom sa trestné stíhanie nachádza, pričom po podaní návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby (16. mája 2013) sudca pre prípravné konanie toho istého dňa určil termín výsluchu na 29. máj 2013.</p> <p>Z pohľadu ústavného súdu sa uvedené tvrdenie nejaví ako relevantné. Samozrejme, bolo vecou sudcu pre prípravné konanie, či bude o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a o návrhu prokurátora na predĺženie väzby rozhodovať samostatne alebo uno actu, avšak v oboch prípadoch bolo jeho povinnosťou konať a rozhodovať urýchlene. Spojenie konania o oboch návrhoch totiž nemohlo ísť na úkor práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o dôvodnosti ďalšieho trvania jeho väzby.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že 1. a) krajský súd v namietanom konaní porušil základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v súvislosti s právom na zákonné a preskúmateľné rozhodnutie,</u></p> <p><u>b) Krajský súd porušil základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013,</u></p> <p><u>c) Okresný súd porušil základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013.</u></p> <p><u>Uznesenie krajského súdu zrušuje.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, II. ÚS 433/2012, II. ÚS 67/2013</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 196/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>11. decembra 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom generálnej prokuratúry, krajskej prokuratúry, okresnej prokuratúry a úradu justičnej a kriminálnej polície okresného riaditeľstva policajného zboru.</p> <p>Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúcich súvisiacich spisov ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom riaditeľstve Policajného zboru :</p> <p>Dňa 16. októbra 2000 okresný úrad vyšetrovania Policajného zboru vydal uznesenie sp. zn. ČVS: OUV 963/10-K-2000 o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia</p>

	<p>sťažovateľovi za trestné činy marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 256c písm. a) Trestného zákona a trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že</p> <p>„- v presne nezistenom čase v mesiaci august 1998 v sídle firmy K. s. r. o. JUDr. S., správkyni konkurznej podstaty, po doručení uznesenia Krajského súdu Košice o vyhlásení konkurzu pod č. 2K 249/98-6 odmietol predložiť ako úpadca súpis aktív a pasív hnutelného a nehnuteľného majetku aj napriek tomu, že bol povinný tento vydať v zmysle Zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Z. z.,</p> <p>- 4. 9. 2000 v kancelárii JUDr. S., správkyni konkurznej podstaty firmy K. s. r. o., sa vyhrážal, že ak podá na neho trestné oznámenie, že to bude jej posledný krok a môže sa brať už na druhý svet.“</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v okolnostiach danej trestnej veci mohlo predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s nutnosťou nariadenia znaleckého dokazovania vo veci, ako aj nutnosťou vykonať rozsiahle vyšetrovanie (vyšetrovací spis obsahoval asi 1 300 strán), avšak doterajší neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého trestného konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom trestnom konaní k zbytočným priet'ahom.</p> <p>Sťažovateľ využil možnosti podať opravné prostriedky podľa Trestného poriadku, avšak využitie možností daných účastníkom konania procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie ich práva v trestnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy. Využitím práv na podanie opravných prostriedkov teda sťažovateľ neprispel svojím správaním k zbytočným priet'ahom v konaní, avšak musel si byť vedomý toho, že tým prirodzene dochádza k oddialeniu rozhodnutia v jeho veci.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom polície, okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry v napadnutom konaní.</p> <p>3.1 Posúdenie postupu Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v namietanom konaní.</p> <p>Pokiaľ ide o postup polície v napadnutom konaní, predovšetkým treba konštatovať, že prípravné konanie v danej veci sa začalo 16. októbra 2000 (v uvedený deň bolo vznesené obvinenie sťažovateľovi) a bolo ukončené návrhom na podanie obžaloby 18. novembra 2001. Predmetné prípravné konanie trvalo teda viac ako 10 rokov (a to aj v prípade, ak sa prihliadne na to, že vec bola asi osem mesiacov právoplatne skončená), pričom táto extrémna dĺžka prípravného konania je už sama osebe neprimeraná.</p> <p>3.2 Posúdenie postupu okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry v napadnutom konaní</p> <p>Ústavnému súdu neušlo pozornosti úsilie okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry, ktoré sa v rámci svojej právomoci snažili zabezpečiť, aby napadnuté prípravné konanie bolo bez zbytočných priet'ahov.</p> <p>Na túto skutočnosť ústavný súd nemohol neprihliadnuť pri rozhodovaní o výške priznaného finančného zadost'učinenia sťažovateľovi. Ako to z chronológie súvisiacich spisov vyplýva, okresná prokuratúra, ale aj krajská prokuratúra opakovane vytýkala nečinnosť vyšetrovateľa polície alebo urgovala vykonanie úkonov v danej veci, avšak tieto prostriedky nápravy sa ukázali byť neúčinné, teda iba formálne.</p> <p>Skutočnosť, že okresná prokuratúra a krajská prokuratúra napr. počas dvoch rokov nečinnosti vyšetrovateľa polície (od 17. marca 2003 do 31. marca 2005), hoci o tom mala informácie, neposkytla efektívnu ochranu sťažovateľovi, nemožno hodnotiť inak ako porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov. Neposkytnutie efektívnej ochrany je však v okolnostiach danej veci charakteristické na celé napadnuté konanie.</p> <p>3.3 Posúdenie postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v napadnutom konaní</p> <p>Je nesporné, že sťažovateľ v snahe riešiť zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní aj generálnej prokuratúre adresoval 3. augusta 2005 podanie „označené ako podnet“. Z vyjadrenia generálnej prokuratúry však vyplýva, že obsah tohto „podania zo dňa 28. 5.</p>

	<p>2005, v súlade s ustanovením § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre vybavujúci prokurátor podanie vyhodnotil ako podnet, ktorý štandardným postupom odstúpil príslušnej prokuratúre na vybavenie. Sťažovateľ voči uvedenému postupu nenamietal a v priebehu ďalšieho konania nevyužil ďalší zákonný prostriedok nápravy, a to opakovaný podnet podľa § 34 a nasl. zákona o prokuratúre.“</p> <p>Treba prisvedčiť generálnej prokuratúre, že za týchto okolností „nemala žiadny zákonný podklad vstúpiť do konania vedeného proti sťažovateľovi a to, či už prostriedkami trestného práva, respektíve prostriedkom vybavenia opakovaného podnetu podľa zákona o prokuratúre“.</p> <p>Vzhľadom na uvedené podstatné dôvody je aj ústavný súd toho právneho názoru, že generálna prokuratúra „svojím postupom neovplyvnila, a ani nemohla ovplyvniť dĺžku prípravného konania vedeného proti sťažovateľovi, ktorý nevyužil všetky dostupné prostriedky nápravy“, a preto ústavný súd vo vzťahu ku generálnej prokuratúre nevyslovil porušenie základného práva a práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že krajská prokuratúra, okresná prokuratúra a úrad justičnej a kriminálnej polície okresného riaditeľstva Policajného zboru v namietanom konaní porušili základné právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 5 500 €, z ktorej sumy je úrad justičnej a kriminálnej polície okresného riaditeľstva policajného zboru povinný vyplatiť mu 3 500 €, okresná prokuratúra je povinná vyplatiť mu 1 500 € a krajská prokuratúra je povinná vyplatiť mu 500 €, a to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.</u></p> <p><u>Sťažnosti sťažovateľa vo zvyšnej časti nevyhovuje.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 288/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>15. januára 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu, v konaní o určenie vlastníckeho práva k 1-izbovému bytu, ktoré začalo v roku 2005.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v okolnostiach danej veci môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s výsluchom svedka, ktorého pobyt sa zložito zisťoval. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub tohto aspektu faktickej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že nemožno pochybovať o tom, že aj povaha napadnutého konania, od ktorého je závislé bývanie sťažovateľky, si vyžadovala osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd mal povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania.</p>

	<p>Ústavný súd pritom konštatuje, že trvanie posudzovaného konania už deviaty rok na súde prvého stupňa je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané.</p> <p>Obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prieťahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k zbytočným prieťahom, ktoré neboli spôsobené zložitou veci ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodil tak, že okresný súd v namietanom konaní porušil základné právo sťažovateľky, aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 500 €.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 31/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	30. januára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie označeného práva postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti, ktoré začalo v roku 2006.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázala na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že nemožno pochybovať o tom, že povaha ochrany osobnosti si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že trvanie napadnutého konania iba pred okresným súdom viac ako 3,5 roka je v kontexte o ochrane osobnosti už samo osebe neprimerané.</p> <p>Okrem toho okresný súd bol danej veci aj opakovane absolútne nečinný, a to konkrétne od októbra 2006 do apríla 2007 (šesť mesiacov) a od augusta 2007 do decembra 2007 (štyri mesiace), pričom prerušenie konania súdom tiež nemožno považovať za efektívny úkon, veď následkom tohto rozhodnutia bolo minimálne poldruharočné obdobie, ktoré sa sústredilo iba na správnosť tohto postupu súdu, a nakoniec najvyšší súd dospel k záveru, že tento úkon súdu nebol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodil tak, že okresný súd v namietanom konaní porušil základné právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u> <u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 500 €.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú	***

Spracovala: JUDr. Mgr. Gabriela Lacková

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad sa zostavuje z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.